

Zprávy a oznámení

Mše v domově důchodců

V den památky sv. andělů strážných ve čtvrtek 2. října bude sloužena mše sv. v rožmitálském domově důchodců. Začátek bohoslužby je ve 14.30 hod. v kapli domova.

Dětská diecézní pouť

Na sobotu 4. října pozval pan biskup Paďour děti do Pelhřimova na dětskou diecézní pouť. Společně s dětmi z naší farnosti se poutí zúčastním i já. Z tohoto důvodu nebude slavena večerní mše sv. v městském kostele a intenci odsloužím v Pelhřimově.

Posvěcení v městském kostele

Slavnost posvěcení městského kostela (103 let) si letos připomeneme při mši sv. ve středu 8. října.

Modlitba sv. růžence

Po celý měsíc říjen bude možnost modlitby sv. růžence vždy půl hodiny před mší sv. Výjimkou je čtvrtek, kdy se modlíme růženicí až po skončení ranní mše v městském kostele.

Tiché mše sv.

Na žádost p. V. Haška byla tichá mše v městském kostele přesunuta z úterý na středu, neboť z pracovních důvodů p. Hašek nemůže ve středu při bohoslužbě hrát.

Společnost Jakuba Jana Ryby zve na koncert

Už za měsíc, v neděli 26. října, budeme moci být svědky výjimečné kulturní události. V Rožmitále bude totiž v premiéře uvedeno zcela neznámé dílo Jakuba Jana Ryby – Koncert pro violoncello a orchestr z roku 1800. V den 243. výročí Rybova narození zazní spolu s Rybovou Kasací in C v našem farním kostele. Všichni farníci jsou ta tento koncert co nejsrdečněji zváni. Vstupenky je možno rezervovat na tel. 721865852 nebo osobně u Ivany Hoyerové. Jsme rádi, že si interpreti vyberali náš kostel, který byl inspirací Rybovi, je inspirací nám a bude jí jistě i jim samotným.

Úmysly mší svatých od 29. září do 12. října 2008

Ranní mše sv. R: Ne 8.15 hod. R - farní kostel Povýšení sv. Kříže ve Starém Rožmitále
M: Čt 8.00 hod. m - městský kostel sv. Jana Nepomuckého na náměstí
Večerní mše sv. M: Út, St, Pá, So 18.00 hod. M - městský kostel sv. Jana Nepomuckého na náměstí

Po 29.9.	mše sv. není	Po 6.10.	mše sv. není
Út 30.9. M	Za zdárný průběh operace	Út 7.10. M	Volná intence
St 1.10. M	Za rod Bahenských, Wiesingerů, Pánků, Kalinů, Přibáňů a Staňků	St 8.10. M	Za Emila Stehlíka a členy rodu
Čt 2.10. m	Za Boží pomoc a na dobrý úmysl	Čt 9.10. m	Za Marii Petráňovou a členy rodu
Pá 3.10. M	Na dobrý úmysl	Pá 10.10. M	Volná intence
So 4.10. Pelhřimov	mše sv. není Intence Za Františka Matějku a jeho rodiče bude odsl. na dětské pouti	So 11.10. M	Volná intence
Ne 5.10. R	Za Václava Kressla, sestru Olgu a jejich rodiče a za rod. Novotných	Ne 12.10. R	Za Karla Kulovaného, jeho rodiče a sourozence

Pro vnitřní potřebu vydává Římskokatolická farnost Starý Rožmitál, Rybova 1, 262 42 Rožmitál pod Třemšínem
☎ 318 665 182 Uzávěrka příštího čísla je ve středu 8. 10. 2008. Redakce: P. Ivo Prokop, Ivana Hoyerová
V příspěvcích Z historie je doslovným citacím z farní kroniky ponechán jejich původní pravopis i styl. úprava.

FARNÍ ZPRAVODAJ

Římskokatolické farnosti Starý Rožmitál

Číslo 15 Ročník V

28. září 2008

Vážení farníci, rodiče, prarodiče,

ráda bych se s vámi podělila o radost z 23 dětí, které budou letos chodit na náboženství. Máme 3 nové prvňáčky-děvčata. Dozvěděla jsem se, že v celé Příbrami se přihlásilo nových pouze 5 prvňáčků. O to víc mě to těší. Za to chci poděkovat především rodičům. Přesto, že jistě sami s dětmi o věcech víry mluví, berou náboženství jako důležitou součást jejich školního života. Na našich hodinách, nejen že se děti něco naučí, ale jsou spolu v malém společenství a to považují za velký vklad do dalšího života z víry. Oni se tu opravdu vzájemně povzbuzují např. vůči těm, kteří se jim za náboženství nebo kostel smějí...

Nyní se naskytla výborná příležitost jak víru sdílet se svými vrstevníky i dál, čili mezi 13-26 rokem. Jedná se o setkání mládeže 1x za měsíc – vždy první sobotu v měsíci. Tato setkání má na starost pater Bohuslav Richter ze Slivice, který má velké zkušenosti s pastorační mládeží v salesiánském řádu.

6. září se setkání konalo poprvé a jako trochu smutnou věc beru to, že s námi jeli pouze 3 mladí (ale máme jich tu mnohem víc). Proto bych se chtěla přimluvit, abyste své mladé v rodině pobídli a zdůraznili, jak je opravdu důležité v dnešní době, kdy na ně útočí mnoho vlivů, které je od víry odvádějí, takovému společenství. A není těch mladých křesťanů v našem širším okolí vůbec málo, jak jsme s potěšením v sobotu zjistili.

Toto první setkání bylo tak trochu pracovní. P.Richter řekl, o co půjde a jak by taková společenství mohla vypadat. Každý k tomu mohl říct své, aby se vyjasnila očekávání, námitky či obavy.

Všechna setkání se povedou v duchu: JSME HRDI NA SVOU VÍRU! Do příště mají mladí na papír napsat 4-5 témat, kterých by se chtěli dotknout, o kterých by se chtěli něco dozvědět, ujistit se, diskutovat – zkrátka, která by je nejvíc zajímala. Je to otevřené i pro jejich kamarády, kteří nevěří nebo hledají...

Tito mladí mi leží na srdci už několik let, proto se mi tato setkání jeví jako příležitost doslova „spadlá z nebe“. Byli jsme překvapeni, co mladých je kolem Bělčic, Tochovic a Milína, jak zpívají, jak prožívají mši sv. a vůbec svou víru... Není třeba se toho bát, nebo čekat až jaké to bude – tahle společenství si ti mladí budou dotvářet podle svého a spolu.

Podle zkušeností mé, i dalších katechetek z jiných farností, vidím, že společenství je důležité v každém věku a v každé skupině. Jakmile ve farnosti žádná společenství nefungují, farníci se od sebe vzdalují, neznají vzájemně své starosti a bolesti, aby se za ně společně modlili, neznají své radosti, za které by mohli společně děkovat... A nehleď na to, je-li třeba ve farnosti nějaké práce, najde se jen málo těch stále stejných ochotných lidiček... A protože v naší farnosti žádné takové společenství dosud nemáme, bylo by moc dobře, kdyby naši mladí této nabídky využili a vyšetřili si JEDNU sobotu v měsíci – není to přeci tak moc?!

Další setkání bude 4. října opět v Bělčicích v 18 hodin. S Inkou Holanovou jsme ochotné tam mladé vozit.

katecheta Helena Hochmutová

Odvaha je když...? A když, tak k čemu

Třeba když disident vzdoruje diktatuře, když podřízený vytýká něco šéfovi, když student odporuje tvrzení učitele. Že v každém tom jednání je větší či menší kus odvahy nepopírá jistě žádný z nás. Zkusme tento typ odvahy nazvat třeba odvahou ke vzdoru. Když je důvod vzdoru spravedlivý, zaslouží si takový odvážlivec jistě naše uznání.

Mysleme dále i na jiný typ odvahy. Když voják jde do boje za vlast, když matka nasazuje své zdraví i život pro dítě, když někdo skočí do divoké vody, aby zachránil tonoucího. – I v tom je chvályhodná odvaha. Můžeme jí říkat odvaha k nasazení.

Budete se mnou jistě souhlasit, že dosavadní příklady se týkaly spíše výjimečných situací. Já ale dnes mám na mysli situace spíše běžné, situace, které asi mnohokrát prožil každý z nás od dětství. Příklady?

Když třeba kluk má odvalu přiznat se rozzuřenému tátovi k provedenému darebáctví. Nebo někdo z nás přiznat ve společnosti svůj vlastní hloupý omyl. Anebo omluvit se člověku, kterému ublížil. Toto jsou příklady odvahy jiné, někdy i dost velké. Mluvme o odvaze k pokoře.

Teď na chvíli odbočím. Co je to pokora? Myslím, že to slovo u některých z vás vyvolá představu poníženého člověka nebo hříšníka, konajícího pokání. Anebo nějaký způsob „sebemrškačství.“ – Já to ale vidím jinak. Pokora je schopnost vidět sama sebe v reálu se všemi vlastními slabostmi a nedostatky, ale stejně tak i se svými skutečnými schopnostmi a úspěchy. Protože pokora je pravda. – Jenže, přiznejme si to, pravda nám bývá někdy nepřijemná. Proč asi?

Všimněme si malého Pepíčka. Pepíček nechce pozdravit, nechce poděkovat tetičce za bonbóny, nemíní se přiznat k počmárané kredenci. A k nějaké omluvě ho nikdo nedonutí. „Je to ještě dítě“, řeknou s omluvou rodiče po marné námaze vypáčit z Pepíčka slovo. – Proč je Pepíček takový? Inu, protože mu pozdrav, poděkování i omluva připadá jako nějaké ponížení před tím druhým. Pepíček chce být důležitý, chce, aby ho lidé obdivovali, ale nějaké ztrátě své domnělé „důstojnosti“ se brání.

V každém z nás je kousek „Pepíčka“. Pepíčka, který září spokojeností, když má úspěch, ale který se těžko vyrovnává se situací, když prohrává. I když výhry i prohry jsou samozřejmostí běhu našeho života.

Vraťme se nyní k tématu odvahy. Mluvili jsme o odvaze ke vzdoru i o odvaze k nasazení. Ovocem obou je chvála a nemáme s nimi proto problémy. Ale co s tou odvahou k pokoře? I ta je hodna uznání, obvykle však jen tichého, skrytého. A navíc: ona má velmi blahodárný dopad na lidskou společnost. Projasňuje vztahy mezi lidmi, obnovuje ztracenou důvěru, otevírá pole k plodné spolupráci.

„Pepíček“ byl ještě dítě. My už jsme zajisté své dětské zlozvyky odložili. – Jenom mě tak napadá ... Je to vždycky pravda?

Bohdan Sroka

Z historie 78. část – Požár

V tomto díle našeho historického seriálu se ještě jednou vrátíme k požáru v roce 1933. Pan Jiří Trčka nám poskytl skutečně zajímavé vyprávění svého tatínka. Díky mu za ně.

„Dne 18. března 1933 o deváté hodině večerní vypukl ve farní stodole za hradbou hřbitovní požár. Nežli já jsem tam přiběhl, hořely již všechny stodoly, kolny a chlévy, které byly v pravém slova smyslu přecpány slámou, senem a dřívím.

Letím do kanceláře, kdež jsem pomohl ještě s vynášením nábytku (matriky již byly přeneseny) k panu Petráňovi do hostince. Sjelo se sem spousta hasičských sborů, neb oheň byl ohromný a záře do daleka široka viditelná. Naneštěstí udělal se při požáru vítr právě směrem na náš drahý posvátný a historický kostelík Povýšení Sv. Kříže a kusy slámy a chuchvalce sena létaly naň. Pro nedostatek vysokých žebříků a žár děsný, který panoval, nebylo možno k němu se přiblížit, a tak s hrůzou a nečinně očekávali jsme, co se stane, neb kostel byl pokryt šindelem, což chránil Památkový úřad před krytinou tvrdou, by neztratil kostel svoji starobu.

V tom – ó Bože hrůza a děs – v prostřední zvoničce, která nesla zvonek „Sanctus“, se rozsvětlo. Vrabci tam měli spoustu hnízd a ta hnízda (ta sláma od vrabců tam nanesená snad samovznícením od žáru neb tam zaléto kus ohně ze stodol) chytila a zvonička vzplála jasným a příšerným světlem. Viděl jsem to na vlastní oči, stál jsem ve fuře farní budovy. Viděli to i jiní a bylo nás mnoho a všichni jsme stáli jak přikováni a minutku jsme zachovali posvátné ticho – to hrůzou a bolestí jen nervy a srdce pracovaly k strhání. Až výkřiky: „Kostel hoří, náš kostelík hoří, naše památka po předcích nám zděděná! – Bože dobrý pomoz, zachraň nám naši svatyňku!“ – ty výkřiky z hloubi duše vycházející, nefalšované a zoufalé, probudily nás z naší strnulosti a vrátily přítomnosti. Hoří! Hoří, kostel je v plamenech! Děs a chaos k nepopsání. Důstojný pán Ferdinand Šít, t.č. zástupce duchovního správce, sakristii vynáší nejsvětější svátost oltářní, Pána Boha, jemuž čest a chvála nejsvětější od tohoto času až na věky, a nese jej do kaplanek. Kostel plný cenných věcí – Bože pomoz nám, smiluj se nad námi!

Já letím do kostela, znám tam vše a bude mne tam také potřeba. U dveří četník a pustil tam jen asi 10 uniformovaných hasičů – bál se krádeží civilních lidí. Já ruce sepjal – pusťte mě tam – a on pustil. To už střecha plála celá a oheň se blížil k hlavní věži, na které jsou naše drahé zvony, po avšak světové tak těžce porřezané. Vpadl jsem tam, poklekl, kouře již v kostele plno a v klenbě tři otvory na věčné světlo a lustry zářily střechy plamenem. V tom již těmi otvory začal padat na podlahu šindel hořící a na podlaze koberce... Koberce jsme rulovali a nosili k východním dveřím k oltáři sv. Anny. Pak oltáře – sám jsem též jeden obnažil, a sice u Panny Marie. A nyní na lustr – dva žebříky proti sobě jsme drželi a hasiči vlezli na ně a lustr skleněný, vprostřed lodi chrámové se nalézající, jsme sundali, kusy dřev naň už lítaly. Pak věčnou lampu dolů a teď hlavní oltář. Skrze otvor na provaz k seznámkě lítaly již jiskry a menší oharky na oltář hlavní. Veliké plátno modré barvy (na něm namalovaný ukřižovaný Spasitel) celý oltář zakrývající jsme strhli, srulovali a já vyskočím na oltář, křičím o nějaké páčidlo a vyndávám cenný obraz Povýšení Sv. Kříže. To již mi oharky padaly na hlavu. Koště! – Bretl kostelník mi ho podává a já stojím na hlavním oltáři a smetám oharky. Zezadu za oltářem stojí druhý a smetá oharky na druhou stranu. Vtom přijde Tomáš Zib se zprávou nejsmutnější: hlavní věž je v plném plameni a mezi trámy ve věži se houpají zvony, jak rozřhavané zlato. Oči nás páli. Hlaváček z Voltuše v uniformě hasiče povídá: „Adolfe, neopouštěj oltář, já se jdu ven nalapat vzduchu.“ V tom někdo křiknul: „Za varhanami je světlo!“ Skutečně za varhanami hoří a dolní schody z kůru do kostela jsou v plném plameni. Naše varhany starobylé, na které ještě hrával bývalý kantor Jakub J. Ryba, historik a neohrožený pracovník, pravý vlastenec, v selských bouřích a v dobách roboty. Ty varhany jsou u velkém nebezpečí a hrozí jim zkáza.

„Vodu, hadice, stříkačku sem!“ zmatené volání, strkání jeden do druhého. Čpavý dým, praskání ohně a padání hořících trámů na klenbu zvyšuje náš strach a děs. Četník zakročuje, letí ven, právě přijíždějí sem až rokycanští (září přivábeni) s automobilovou motorovou stříkačkou. „Do kostela hadice!“ velí četník. A to bylo vše dílem okamžiku: na kůr zdola zasekli žebřík, krátké povely, dunivé rány hasičských sekerek – to příčku prkennou za varhanami pod věží rozbíjejí, aby mohli stříkat do té výhně. Mezitím natahují hadice přes kostel na kůr, stříkají, a poněvadž chrlí ohromnou spoustu vody, brzy vidíme, že jsou pány situace. Oheň se tlumí, varhany – Bohu díky – zachráněny.

V tom – ó Bože, proč tohle se musilo stát – dunivá rána – a v té chvíli ještě bolestněji dotklo se nás vše to, co právě prožíváme. To zvon náš drahý, zvon, který nás svým tklivým a krásným hlasem do daleka a široka vítal na slavnosti církevní, a také zase smutně zněl, když doprovázeli jsme své drahé ku spánku věčnému, ten již nemáme a jeho hlas dunivě a smutně dozněl naposled. V této chvíli marně vzpomínáme, co práce to dalo, nežli jsme se naň zmohli po válce, neb za války nám je vzali na děla. Jak lačně jsme po něm sahal, když nám nově z továrny došly, jakoby srdce živé v těle měl, zvědavě četli na něm slova: „Láska dala, válka vzala, láska opět obnovila. L.P. 1923“ a druhý, ten se úplně rozlil. Sanctus zvonek rozlil se též.

Po druhé hodině s půlnoci na svátek sv. Josefa opouštím naši svatyňku děsným životem tolik zpustošenou, s bolestí v duši a značně vyčerpan. Doma mě již s úzkostí očekávají, pláčtí, já dojmy súžen též. Shořel nám náš poklad – víme, tiše štkají. Pojd', odpočiň si. Je to Jeho svatá vůle, bylo to v Jeho úradcích.“

Vepsal Adolf Trčka, L.P. 1933